

Н. М. Кулеша

Левицький Василь Софронович

ЛЕВИЦЬКИЙ Василь Софронович (псевд.: Вадим Інший, Василь Софронів, Василь Софронів Левицький, Василь Софронович; 14. 12. 1899, с. Стриганці, нині Стрий. р-ну Львів. обл. – 01. 11. 1975, м. Торонто, Канада) – письменник, публіцист, драматург. Воював 1917–20 у складі Легіону УСС. Після повернення з польс. полону навч. в Укр. (таєм.) університеті у Львові (1921–23) та Карловому університеті в Празі (1924–25). Від 1926 працював у Львові у видавництві І. Тиктора, редагував г. «Новий час», вів окрему рубрику «З господарсько-кооперативного життя» у г. «Діло»; від 1928 – співред., 1932–43 – гол. ред. «Господарсько-кооперативного часопису»; водночас 1929–39 редагував ж. «Літопис Червоної Калини», на шпальтах якого пропагував ідею укр. державності, та 1934–39 разом з [Р. Купчинським](#) – місячник «Кооперативна родина», в якому, окрім госп.-кооп. публікацій, друкував матеріали про укр. літературу і мистецтво, чимало статей присвячував жінкам та дітям. Був чл. літ.-мист. об'єдн. «Митуса», друкував нариси, оповідання, новели, репортажі в однойм. місячнику, а також у часописах «Назустріч», «Літературно-науковий вісник» та ін. Як драматург дебютував п'єсами «Печери: Сценіч. образок на три дії» (1922), «Свято весни: Сценіч. образок на дві дії зі співами та хороводами» (1926; музика І. Лісовика) та «Чудо святого Николая: Драм. картина на три дії» (1933), за якими поставлені вистави у львів. театрах. Співавтор альбому «Українські Січові Стрільці: 1914–1920» (Л., 1936; художник [І. Іванець](#)), в якому як очевидець і учасник бойових дій відтворив атмосферу стрілец. епопеї розділами «Українські Січові Стрільці», «Перші бої», «На Бескидах», «Маківка», «У. С. С. на Волині». Під час 2-ї світової війни – літ. кер. театру малих форм «Веселий Львів» (1942–43), співроб. тижневика «Земля» (1944–45), що видавався у м. Плауен для с.-г. робітників з України, вивезених для примус. робіт у Німеччину. 1948 емігрував до Канади, працював літ.

ред. газет «Вільне слово» (1954–60) та «Новий шлях» (1960–72) у Торонто, у гуморист. ж. «Лис Микита» Е. Козака друкувалися його афоризми «міні-мислі». Активно займався громад. діяльністю, був чл. «Етнічної преси Канади», Патріархал. руху, спілки «Слово». Засн. і голова Спілки укр. журналістів Канади (1966–69). Перекладав з франц. та нім. мов, зокрема твори Гі де Мопассана, П. Меріме, О. де Бальзака.

Основні твори

Під сміх війни. Л., 1921; Бо війна війною. Л., 1922; Грішник. Л., 1927; Липнева отрута та інші оповідання. Л., 1934; Кланялися вам три України. Торонто; Вінніпег, 1970; Липнева отрута: Вибране. Торонто; Вінніпег, 1972; Юний скоморох: Зб. п'єс. Торонто; Вінніпег, 1972; Під веселим оборогом: Зб. п'єс. Торонто; Вінніпег, 1974.

Рекомендована література

1. Клиновий Ю. Дещо про призабутого майстра української новелі // Софронів-Левицький В. Липнева отрута. Торонто; Вінніпег, 1972;
2. Марунчак М. Історія українців Канади. Вінніпег, 1974. Т. 2;
3. Його ж. Біографічний довідник до історії українців Канади. Вінніпег, 1986;
4. Костюк Г. Зустрічі та прощання: Спогади. Едмонтон; Торонто, 1998. Кн. 2;
5. Кулеша Н. Українська преса у Німеччині 1919–1945 рр.: формування та функціонування. Л., 2009.

Бібліографічний опис:

Левицький Василь Софронович / Н. М. Кулеша // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.]; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2016. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-53754>

2001-2024 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).